



Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 29 * 16. července 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne

Připomínka

391. výročí

upálení

Mistra Jana Husa

KANDIDÁTI NA ÚŘAD PATRIARCHY SE PŘEDSTAVILI V BETLÉMSKÉ KAPLI

Vzpomínkové bohoslužby, které se při příležitosti výročí upálení Mistra Jana Husa každoročně 6. července konají v Betlémské kapli za účasti hostů z ekumeny, rozhlasových reportérů a televizních kamer, byly letos atypické tím, že se v jejich vedení měli vystřídat kandidáti na úřad patriarchy Tomáš Butta a Jan Hradil. Protože slovenský biskup těsně před bohoslužbou onemocněl, "vypomohli" královéhradecký biskup a správce církve Štěpán Klásek a brněnský biskup Petr Šandera, který posloužil i kázáním, které přinášíme na str. 3.

Mezi hosty z ekumeny byli předseda Ekumenické rady církví Pavel Černý, metropolita Pravoslavné církve v ČR a SR arcibiskup Kryštof, plzeňský biskup Římskokatolické církve František Radkovský, biskup Starokatolické církve Dušan Hejbal a zástupce Apoštolské církve MUDr. Aleš Navrátil. Po několika letech mezi sebou mohli věřící přivítat i děkana Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy, kterým byl nedávno zvolen prof. David Holeton.

Přítomni byli i premiér Jiří Paroubek, zástupkyně ministerstva kultury Jitka Ferbarová a finský a slovenský velvyslanec.

Přímluvné modlitby patřily hostům z ekumeny a zástupci naší nově se rodící náboženské obce z Vídně bratru Jiřímu Vohryzkovi.

Hosté také dostali příležitost říci shromáždění několik slov po skončení liturgie. Premiér Jiří Paroubek uvedl, že Mistr Jan Hus pro nás není jen stínem českého dějinného podsvětí, ale je součástí naší tradice. Není totiž mu-

žem středověku, ale plně patří do naší doby. Hlásal vítězství svědomí nad církevními dogmaty, prosazovanými hrubou silou, vítězství rozumu, názorové a intelektuální svobody. Hus je vzorem i pro moderního člověka vírou, sebekázní, vzděláním, nezávislostí myšlení a především tím, že za své myšlenky dokázal ručit svým životem. Premiér rovněž uvedl, že tehdejší celebrity stály proti Husovi a snažily se ho izolovat, jeho myšlenky se však šířily dál a přispěly k tomu, že se tehdejší církev musela začít reformovat. Jiří Paroubek neopomněl ani Husův přínos v oblasti spisovné češtiny. Zjednodušení pravopisu přispělo k tomu, že i obyčejným lidem byly jeho spisy přístupné a mohli číst i Bibli. Ideu rovnosti všech lidí před Boží tváří Hus viděl nejen v rovině metafyzické ale i sociální.

Předseda Ekumenické rady církví v ČR Pavel Černý vyjádřil vděčnost za to, že můžeme společně slavit památku Mistra Jana Husa, protože společností tuto jednotu vidět potřebuje. Ocenil charakterové vlastnosti kostnického mučedníka a zdůraznil, že Pravda, kterou Mistr Jan Hus rozpoznal v osobním vztahu k Bohu, je živý Ježíš Kristus.

Zástupce Římskokatolické církve biskup František Radkovský připomněl, že na závěr sympozia uspořádaného v roce 2000 v Římě uvedl papež Jan Pavel II., že Mistr Jan Hus má své místo mezi reformátory církve. To bychom všichni měli přijmout do svých srdcí a usilovat o nápravu tak, jak řekla matka Tereza z Kalkaty, že každý musíme začít sám u sebe. Jen tak



Nově zvolený pravoslavný metropolita arcibiskup Kryštof posloužil čtením z Písma

můžeme naplnit Ježíšova slova, aby všichni byli jedno.

Pravoslavný metropolita Kryštof uvedl, že pravoslavní věřící chápou Mistra Jana Husa jako svatého člověka, který dokázal proměnit svůj život ve smyslu evangelia. Pro nás všechny zůstává trvalou výzvou, abychom hodnoty, které s ním sdílíme, dokázali také stále hájit.

Bohoslužebná sbírka byla určena pro Husův institut teologických studií a činila přes 11 tisíc korun.

(noe)

Hudební podvečer u sv. Mikuláše

Ve středu 5. července se v podvečerních hodinách konal již sedmý ročník Festivalu duchovní hudby v chrámu sv. Mikuláše. První a velice úspěšný ročník proběhl již v roce 1969. Pak nastala dlouholetá přestávka, která byla přerušena druhým ročníkem v roce 2001.

Letošní ročník zahájily Pražský žesťový soubor a Komorní sbor Resonance z Prahy pod vedením Mgr. Miloslavy Pospíšilové, který je partner-

ským pěveckým sborem chrámu sv. Mikuláše. V úvodním slovu byl vzpomenu bývalý vedoucí organizátor a předseda rady starších z Prahy 1 – Staré Město PhDr. Ivan Poledne, který loni zemřel. Letos se organizace ujal ředitel CH ZUŠ Harmonie Marek Vávra. Pořadem provázela PhDr. Boris Kobrle, který sbormistrům kladl někdy až záluďné otázky. A jelikož se počítalo se zahraniční účastí, nechyběla ani překladatelka.

V krásném a akusticky výborném prostoru chrámu zazpíval dětský pěvecký sbor Coro Piccolo z Prahy – Kolovraty, který vede od roku 1999 Jana Galíková a k zajímavostem těchto nejmladších pěvců večera patřila spolupráce s Marií Rottrovou či natáčení pro Českou televizi. Pod taktovkou Lubora Malíka vystoupil Smíšený pěvecký sbor Církve československé husitské z Chrudimi, který se může pochlubit 81 lety života bez přerušování. Sbornistr dr. Vítězslav Pokorný přivezl s sebou Komorní sbor Christi z Úval, který vznikl v roce 2001 a tvoří ho lidé z různých církví. Ženský pěvecký sbor Chorus Angelicus z Kostelce nad Červenými Lesy diriguje Mgr. Zdeňka Čečetková. Narodil se o Vánocích 2000 a patří k nejpłodnějším tělesům v širokém okolí díky vysoké porodnosti. Mgr. Hana Tonzarová se představila s Komorním sborem Mistra Jakoubka ze Stříbra z Příbrami. Tento tradiční účastník festivalu má již zkušenosti se zahraničním vystupováním, v loňském roce společně s Komorním sborem Resonance koncertoval v katedrále v Kostnici. Vokální skupina

Dokončení na str. 3

POUŤ DO SÁZAVSKÉHO KLÁŠTERA LETOS VEDLI CYRIL A METODĚJ



Již tradičně první prázdninovou sobotu proběhla Pout' naší církve na Sázavě. Ve Sboru opata Prokopa na Sázavě ji zahájil vstupní modlitbou pražský biskup Mgr. Karel Bican. Všechny přítomné přivítala místní jáhenka sestra Olga Rajnošková, vikář benešovského vikariátu Jiří Chvála a starosta města Sázava Josef Fiala, který předal biskupovi a organizátorům pouti novou publikaci o sv. Prokopovi. Ze Sboru opata Prokopa na poslední místo staroslověnské liturgie dovedl průvod Cyril a Metoděj, kteří čněli do dálky nade všemi poutníky, neb měli nohy prodlouženy chůdami. Ti pak před zahájením bohoslužby v severní zahradě Sázavského kláštera vtípně, na podkladu historických dat, představili v krátkém příběhu oba věrozvěsty včetně poukazu na jejich význam.

Apelujícím a současně povzbuzujícím kázáním při bohoslužbách posloužil pražský biskup Mgr. Karel Bican, spolu s ním se při vedení liturgie u stolu Páně vystřídali i manželé Tonzarovi a sestra Olga Rajnošková.

Po bohoslužbách čekal přítomné malý hudební mix v Rajském dvoře Sázavského kláštera, jímž provázela Ema Máchová (Rajnošková). Mnohé velice potěšily děti z dětského sboru Coro Piccolo pod vedením Jany Galíkové, které zpěv provázely hraním na různé nástroje (bubínky, dřívka...), představil se též duet Ondřeje Kříže a Zuzany Jukešové (akordeon a kytara s vlastními písněmi) a na závěr vystoupil dívčí kvartet G*apeels, který přilákal svými gopely i roj včel, jenž se postupně snašel do celého prostoru Rajského dvora. Přímou úměrně klesání včel prchali všichni posluchači ven na hlavní nádvoří, kde G*apeels koncert dozpívaly! Překvapením se tak staly i právě procházejícím svatebčanům.

Paralelně probíhal i dětský program. Děti soutěžily v malování Cyrila a Metoděje (můžete se těšit na vítězné obrázky – první místo obsadil 4 a půlletý Jan Bohuňek – obrázek spolu s fotografiemi z pouti uveřejníme na našich webových stránkách). Díky

Dokončení na str. 4

Zamyšlení nad dvojí pokorou

Co je to pokora? Domnívám se, že jako křesťané pocítujeme pokoru před pravdou, před Božím slovem, před Bohem. V hebrejštině nacházíme dva výrazy pro pojem pokora. Anv – anj. První pojem vyjadřuje tu skutečnost, že subjekt je pokorný, tedy je v pokoře povčičen, přistupuje pokorně k hodnotám. Druhý výraz pro pokoru naopak hovoří o člověku, který je nepokorný a bude tudíž k pokoře nějakým způsobem donucen. Dostane lekci, Stvořitel ho v této kvalitě života "vyučí", někdy jej "zaškolí" až dosti tvrdě. Samozřejmě je lepší sám si zavčas hodnotu pokory uvědomovat.

Oba hebrejské významy oscilují ve významovém poli pokory, jak uvádí Jan Heller. Střídavě převažuje jeden nebo druhý význam. Je tu, jak si zajisté povšimneme, určitá souvislost s lidovým rčením "pýcha předchází pád". Kdo se plně spolehne jen a jen na sebe a nepokorně a fanfaronsky bere osud výhradně do svých rukou, aniž by v modlitbě prosil o Boží vedení, může se dočkat velmi nepříjemných konců.

Buď zavčas pokorný, jinak dostaneš nepříjemnou lekci a stejně se budeš muset pokorným stát, ono to jinak totiž nepůjde, budeš zkrátka poníženi. Utrpení má, jak si dost neradi uvědomujeme, dvě dimenze: jednu, která člověka ničí, a druhou, jež ho pročiští uje. Někdy je obtížné rozlišit je a mnohdy se prolínají až splývají. Vnitřní nastavení na pokoru nám pomáhá tyto polohy intuitivně rozlišovat. Tato ctnost nám totiž otevírá oči pro hodnoty, tříbí nás a posiluje. Povýšený a tudíž nepokorný člověk je pro hodnoty do jisté míry slepý. Mívá je pokřivené egoismem.

Exupéry říká, že v sobě nosíme větší bytost, než jsme my sami. Nádherná metafora. Také pro nás může souznít s procesem, v jehož průběhu dáváme ve svém srdci prostor Kristu, a tak se v nás pokora stává domovem. Skutečná láska v sobě má přítomnu pokoru. Nepovyšuje se, druhého ochraňuje a nechává ho růst – at' je to vlastní dítě nebo životní partner.

Láska a úcta bez pokory nemůže fungovat, a tak čím dříve si člověk uvědomí, že je lépe sám sebe dobrovolně v pokoře zacvičovat, tím harmoničtěji prožije naplnění své lidské pokory a završení svého bytostného sourozenství s druhými...

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

6. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Zármutek podle vůle Boží působí pokání ke spáse

I ve chvílích našeho nejtěžšího trápení, zármuteku, strachu a slabosti má pro nás náš Spasitel účinnou pomoc, vždyť on zmůže všechno, protože sám svým vzkříšením zvítězil nad smrtí, má moc vyvádět i nás ze smrti do života. Je Dárcem duchovního zdraví a života plného, věčného. Žádá však od nás nezbytnou podmínku: víru. Vzkříšení Jairovy dcery do pozemského života zároveň poukazuje i k tomu, že i život na zemi má cenu. Pokud jej prožíváme v poslušnosti Ježíšova zavolání a přidržíme se jeho pomáhající ruky, pak začínáme již zde žít věčným životem. Kéž to dobře víme my sami i lidé kolem nás!

Vstup: Pl 3,22-26

Tužby:

2. Aby se Kristova uzdravující a zachraňující moc dotkla života každého z nás i celého společenství církve...
3. Abychom vírou a nadějí dokázali přemáhat všechny úzkosti, nejistoty a strachy...

Epištola: 2 K 7,8-13

Evangelium: Mk 5,21-43

K obětování: Jb 5,17-20

Závěrečné čtení: Tt 3,3-7 (případně Ž 30,3-6)

Modlitba:

Láskyplný Bože, ujišťuješ nás, že není na světě takového trápení a takové hrůzy, aby nás tvá moc nebyla schopna z nich vysvobodit. Prosíme, připomínej nám stále, že máme víc na tebe spoléhat! Rač otevřít náš vnitřní zrak, at' vždy dobře rozeznáme Kristovu ruku, kterou nám podává ku pomoci. A přidej k tomu dosti síly, abychom se jí pevně chopili a nepřestávali se jí držet.

Vhodné písně: 13, 43, 62, 105, 109, 110, 163, 288, 324, 326

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 28

Z této odpovědi je vidět, co mi asi Karel psal. Zároveň dnes pozoruji, že jsem sám i tehdy ještě, po lecjakých životních zkušenostech, bral věci, sahající konec konců na kořen života, na lehčí váhu, než bych snad dovedl dnes. Bylo to správné, v daném případě přímo nutné, že jsem Karla "vyrážel" a radil bych mu dnes stejně. Ale čím dál tím více uznávám, že věc nebyla pro něho tak bezvýznamná a snadná, jak by se snad někomu dnes zdálo. Snáze se to i mně řeklo než jemu provádělo.

Otevřený boj s Huynem, exponentem Říma, Vídně, císařského domu a německví za války nebyla tak docela jednoduchá věc. Karel nebyl tajný mafi-

án, nechodil se schovávat do lesa, ale šel – on, prostý katecheta, po celou válku otevřeně a riskoval všechno, jak patrně z jednání Huynova, který měl dobré informace.

Dnes chápu, že rozhodnutí a jednání Karlovo, když si ho, středoškolského katechetu, takový Huyn za války, kterou spoluvěděl proti českému národu, vzal na mušku s patrným úmyslem, aby ho "odstřílil", když zde Karel ve svém boji stál úplně osamocen a nemohl očekávat ani neočekával, že by se ho proti tak mocnému nepříteli někdo doopravdy a účinně ujal – chápu, že jeho jednání vyžadovalo značné síly a statečnosti.

Naštěstí nebylo tenkrát zapotřebí nabádati Karla, aby byl klidný. Jak jsem

se brzy potom na místě přesvědčil, nesl svoji věc opravdu odhodlán: jednak ho naplňovalo zadostiučiněním, že mohl po všech těch útrapách válečných říci – a vůbec dáti najevo činite-li za války významnému, co si myslí, jednak jej to posilovalo. Karlovo pozvání na poradu jsem přijal. Nastoupil jsem totiž v pátek 28. června, před svátkem apoštolů Petra a Pavla, který připadnul na sobotu, svoji dovolenou. Mimochodem podotýkám, že jsme to za války měli s dovolenou dosti špatně; v roce 1914 kdo nešel na dovolenou před vypuknutím války, o ni přišel, pak to bývalo jen zkrácené dovolené.

JUDr. Josef Farský
(pokračování příště)

Nad Písmem

NEBOJ SE, JEN VĚŘ!

Mk 5,21–43

Dlouhodobé protahování nepříznivého období, at' už jsou nesnáze jakékoli, je pro obyčejného člověka únavné a často vede k rezignaci. Kdo z nás, přátelé, by si tu nedokázal dosadit nějakou svou čerstvou osobní zkušenost? Náhlá, neočekávaná změna naproti tomu burcuje. Otupelelou pozornost vždy zcela spolehlivě znovu probudí. Zvláště pak, je-li změnou k lepšímu. A to se přitom netýká jen toho, kdo ji cítí bezprostředně, tak říkajíc na vlastní kůži, razantní změny zajímají i naše okolí. Vyburcovat čtenáře nebo posluchače i s jeho okolím – to je první úmysl evangelisty, jehož příběh nám nabízí hned dvě výjimečná uzdravení současně.

Považte, jak velkolepou proměnou je okamžik, v němž naráz pomine dvanáct let se vleklou chorobou! Jak mimořádnou a obdivuhodnou je záchrana dvanáctileté dívky! Kdo by dnes, stejně jako tehdy, nechtěl slyšet o záracích?! Kdo by se nechtěl pozastavit nad neobyčejnými životními zvraty, přinášejícími lidem úlevu, naději a záchranu?!

A přece si, bratři a sestry, údiv nad těmito skutečnostmi necháme raději na jindy. Vedle vzkříšení Jairovy dcery nám ostatně Bible nabízí i jiné podobně fascinující dramatické "kusy". Např. příběhy o vzkříšení syna naimské vdovy (L 7,11-17), o vzkříšení Lazara (J 11,1-44) anebo třeba starozákonní vyprávění o tom, jak Eliáš vrací život synu vdovy ze Sarepty (1Kr 17,17-23) a jak Eliáš obživuje syna Šunemanky (2Kr 4,8-37). Pokusme se spíše zaměřit svou pozornost některými podstatnými "drobnostmi" dnešního čtení. Obě události, které nám Markovo evangelium přibližuje, se vzájemně doplňují natolik dobře a tak logicky, že jejich provázanost těžko může být jen nahodilá.

Vezměme nejprve v úvahu číselné údaje. Ženě po dvanáct let nemocné krvotokem, kdy „podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všechno, co měla“, nic nepomohlo. Dvanáct let tedy bylo její úsilí bezvýsledné. Bylo to období, v němž pozbyla některých svých práv (kulťická nečistota) a v němž vlastně přestávala být ženou. Přestávala být uprostřed ostatních sama sebou. A rovněž dvanáct let života má za sebou umírající dívka, která se naopak ženou ještě nestala. Je

na pomyslném prahu ženství, na pomezí svého osobnostního dozrání.

V obou případech je oněch dvanáct let celistvým časovým údobím, k němuž nelze ani nic přidat, ani si nic odmyslet. Počet dvanácti let symbolizuje čas daný oběma ženám, aby v něm udělaly všechno, co mohou, pro vylepšení své situace. Evangelium přitom naléhavě upozorňuje na riziko, že na jeho konci může být také konec všeho, konec úplný.

Člověk, který tu (na světě) už byl a sám o sebe svými silami zápasil, bude ztracen. Sobě samému, svým spolupracovníkům, příbuzným, přátelům i všem ostatním. Stalo by se tak, kdyby zůstal ztracen Bohu, kdyby se jej v poslední chvíli, po vyčerpání svých vlastních prostředků, stůj co stůj nepokusil nalézt. Kdyby nepomyslel na možnost nechat se sám Bohem nalézt v jeho přítomnosti.

Ta nemocná žena to naštěstí stihla. Uprostřed početného a nepřehledného zástupu vyhledala Ježíše a sama se jím poté také nechala nalézt a oslovit. Může to udělat každý z nás, uprostřed toho zástupu, jímž je momentálně obstoupen. Připojme se k té ženě? My, zaneprázdnění úsilím o zajištění svých rodin, my, lpící na malicherných kariérách, my, držící pevně pozice proti dotěrným kolegům, sousedům, či snad spolustraníkům?

Neměli bychom ovšem zapomenout na druhý případ. Člověk, který jako ona dívka teprve na svou příležitost zapůsobit na okolní prostředí čeká a připravuje se na ni, se dočkat také nemusí. Pokud přímo od Boha nezaslechne v tichém podkroví své duše: Človče, vstaň! A možná také pokud u sebe nebude mít někoho, kdo by jí pomohl. Dvanáct let příprav je k ničemu, pakliže se člověk není s to spolu se svými zájmy a předsevzetími představit Bohu. To je ale zapotřebí uskutečnit nejen ve dvanácti letech, ale po každých dvanácti letech! A ještě lépe po každých dvanácti měsících anebo spíš hodinách. Kdybychom alespoň první možnost vzali za svou, vypadala by naše církev jistě jinak.

Stranou zatím zůstala otázka, jakou roli hraje v evangelijním líčení Ježíšův výrok: „Neboj se, jen věř;“ kterým byla tato promluva nadepsána. Je to druhý "detail", u něhož je třeba se

na tomto místě v krátkosti zastavit. Představený synagogy přichází prosit o záchranu své dcery, protože veškerá jeho opatření, jistě i včetně všech věroučných a kulťických, selhala. Není na něm ale přitom vidět bázeň. Ani tehdy, když poslovce z jeho domu přicházejí se zprávou o smrti dívky, když setkání s Ježíšem mají už za zbytečné a ostatní začínají připravovat pohřeb, ani nyní nepadá žádná zmínka o strachu Jaira. Marek dokonce zdůrazňuje, že Ježíš reaguje na slova poslu. Ne tedy na nějaké momentální pohnutí prosebníka, kterého má před sebou. Ježíšův výrok totiž znamená spíše – Nezačni se bát... jen věř! Nezačni si dělat starosti, jak odpovíš svým poslům, jaká mají být tvá další opatření, proč jsi raději nezůstal doma, atd. Setrvej v přiznání své bezradnosti, setrvej na pokraji svých sil a svého rozumu, protože jen tam se můžeš setkat s přítomným Bohem. Víra je protikladem strachu, je spoléháním na poslední možnost účinného zásahu do života i tam, kde se v něm člověk přestává orientovat. Jako zásah s neodhadnutelným účinkem je pro věřícího alternativou všech těch zásahů předchozích, které odhadnout ještě uměl.

Podmínka k překlenutí jakéhokoli dvanáctiletého období je prostá: Nezačni se bát, jen věř!

Jiří Chvála

Tolik večerů zatahovali jsme, Pane, závěs nejen před kradnými pohledy lidí ale také před tebou. A v tolika úsvitech jsi před nás rozprostřel svou milost. V tolika koncích smazávali jsme v bezradnosti svá jména. A v tolika začátcích jsi nás, Hospodine, obnovil. Kdybys nám chtěl dát tolik času, kolik jsme jej už dokázali promarnit, promarnili bychom jej znovu. Proto nám pomoz, abychom při každém vyčerpání svého úsilí byli ještě s to předstoupit před tebe. Amen.

KAZÁNÍ Z BETLÉMSKÉ KAPLE

Ž 119,89-95; 1P 1,22-25;
J 18,36-38

Mistr Jan Hus je v našem prostředí vnímán především jako "svědek PRAVDY". A je to tak. Tímto svým svědectvím Jan Hus neukazuje na sebe, nýbrž odkazuje na samého Krista, který, jak jsme právě slyšeli, „přišel proto, aby vydal svědectví pravdě“.

I my se díváme na základě mučednictví Jana Husa na Krista. Tím se dostáváme k dnešnímu oddílu evangelia. Je to součást pašijí - příběhu o utrpení. Vydat svědectví pravdě. To je smysl Ježíšova života. A taky projev jeho královské moci. Zcela jiné moci. Která se nevnučuje, neutiskuje druhé a nepoužívá žádného násilí ani nátlaku. Naopak se nechá ukřivžovat.

Ne ze slabosti, nýbrž proto, že je naprosto svobodná a vědomá si toho, že poslední slovo nebude mít moc, ale pravda. „Pravda Páně vítězí nade vším.“ (sr. 3 Ezd 4,38)

Jsou to staletí mezi Ježíšem a námi, mezi Janem Husem a námi. Téma PRAVDY zůstává a je stále aktuální.

Žijeme intenzivně, ale spíš na povrchu. Žijeme ve světě přemíry dojmů, názorů, informací a interpretací. Zajímá nás, co si ten či onen myslí o tom. Co si myslí většina. Ty neustálé průzkumy veřejného mínění. Co tomu říkají mocní a vlivní. A co teprve média. To všechno je sice zajímavé, ale s pravdou to často nemusí mít nic společného.

Pravda znamená, že skutečnost má svou hloubku a že právě o ni jde. Nestačí jen klouzat po povrchu, zmocňovat se skutečnosti svými konstrukcemi a interpretacemi. Je třeba odvážit se na tuto hloubku. Hledat, ptát se a být otevřený, přemýšlet o věcech, být pokorně kritický vůči všem interpretacím, které se nabízejí.

Téma pravdy nás konfrontuje s univerzálními hodnotami, které se nás týkají, ale které nemáme ve své moci. My nemáme pravdu. Ani ona nemá

nás, jak se někdy říká. Prostě nás oslovuje, volá a zve... Je na člověku, jestli přijme. Nemusí. Ale to má své důsledky. Bez zápasu o pravdu totiž ztrácíme postupně sebe sama a deformujeme své lidství. „Nespokojit se s ničím jiným než pravdou“ patří k podstatným znakům činícím člověka člověkem.

Potud se pravda týká opravdu nás všech, ať věříme v Boha či nevěříme... A na tomto základě my křesťané společně dosvědčujeme, že tuto Pravdu poznáváme v osobě. Konkrétní živé osobě. Našem bratru a Pánu: Ježíši Kristu.

Můžeme jít ještě dál: Tato PRAVDA - Kristus je Boží čin. Přichází odjinud, ale při tom sem patří. Ježíš patří zcela Bohu a přitom je náš bratr - jeden z nás.

Právě on je pravou skutečností a vysvobozuje nás z našich zdání, sebeklamů, interpretací a konstrukcí k životu, který má svou hloubku, sílu a krásu.

Každý z nás je, sestry a bratři, volán k osobnímu svědectví této PRAVDĚ KRISTOVĚ. Nestačí se formálně odvolávat na Mistra Jana či jakékoli jiné svědky Pravdy. Být svědkem znamená nejen říkat něco, ale taky - a především - podle toho jednat a za tím si stát - třeba až k smrti. Svědek se za určitých okolností stává mučedníkem. Nejde o chorobné trpělivství. Nemusí hned jít o heroickou smrt. Spíš o přijetí jasného postoje, jasných priorit. Odvážit se být jiný pro druhé. Žít v PRAVDĚ A ČINIT PRAVDU. Může se to projevit i v nových vztazích, přístupu k druhým, k opravdové lásce. Skutečně mučednická smrt je projevem právě takové lásky.

Být svědkem znamená prostě přijmout to, že existují důležitější věci než můj momentální prospěch. A těch se držet, i když mi to může přinést nevýhody.

Ta PRAVDA, o níž mluvím, nám říká,

že opravdu velký je ten, kdo slouží a kdo se pro druhé z lásky nebojí stát malým a třeba i prohrávat.

To je Kristus. Jediný pravdivý život. Jediný způsob pravdivého života. Jediná cesta k opravdovému životu.

Život s ním není lehký. On nás totiž vede na hranice našich možností - a nad ně. Tam, kde na to nestačíme. Tam, kde se ukazuje celá naše bída..., aby se právě v ní mohla ukázat síla Kristova.

My, křesťané a zvláště my, kdo si říkáme Církev československá husitská, se musíme právě dnes v den Mistra Jana Husa ptát sami sebe, zda a jak konáme toto svědectví PRAVDĚ. To znamená s odvahou se vystavit oné nepříjemné konfrontaci s naší vlastní slabostí, povrchností a formálností, s naší nestatečností v minulosti i dnes, s naším selháváním a sebeospravedlňováním a vším tím, co nás poznamenává.

Ale nejen my. Památka Mistra Jana Husa jako státní svátek ČR je současně výzvou pro celou naši společnost - pro mocné a vlivné, ale taky pro ty méně mocné a vlivné, zkrátka pro nás všechny. Jaké hodnoty skutečně zastáváme a prosazujeme? Podle jakých kritérií se opravdu rozhodujeme? Na čem stavíme svůj společenský i osobní život?

Dnešek by neměl být dnem formálních oslav, pietních aktů atd. Nýbrž spíše dnem sebezpytování a hlubokého přemýšlení o nás samých, o našich duchovních kořenech, o naší minulosti, ale také o naší současnosti.

To my lidé většinou neděláme rádi. Stojí to mnoho energie a námahy, bolí to a pokořuje. Ale je to potřeba jako sůl. Cítíme to, ale vyhýbáme se tomu. Kež nám všem tedy Bůh dá odvahu k takovému plodnému sebezpytování, abychom i my mohli nově zakoušet, že Pravda, o níž také Mistr Jan svědčí, skutečně osvobozuje.

Petr Šandera

hodnotených skupin. Důraz podujatia sa kládol aj na mravnosť.

Taktiež je treba poďakovať riaditeľovi Špeciálnej základnej školy v Martine a pedagógom tejto školy.

Celé podujatie sa konalo pod záštitou diecéznej rady Bratislava a veríme, že sa nám budúci rok podarí podujatie opakovať.

Diecézna rada Bratislava

NAŠE RECENZE

Richard Mackenney: Evropa šestnátého století

Vyšehrad 2001, 395 stran

Kniha Richarda Mackenneye, přednášejícího historii na univerzitě v Edinburgu, se věnuje jednomu z nejdůležitějších období pro formování raně novověkého myšlení, totiž šestnáctému století. Kniha je psána velice čtivým a poutavým stylem, pro českého čtenáře potom i s nádechem určité neobvyklosti. Autor totiž dokáže umně skloubit nejrůznější pohledy a přístupy k historickému materiálu a vytvořit poutavou syntézu, bez toho, že by kniha ztratila na čitelnosti. Celý text je protkáno nejenom citacemi z tehdejší teologické a filosofické literatury, ale také z listin

právní povahy, deníků, kázání, letáků a jiných. Pohled, laděný i skepticky z trochu jiné kulturní tradice "ostrovana", je potom také rozhodně přínosný. Richard Mackenney se zabývá několika okruhy otázek. Prvním je renesance, druhým reformace, dalším humanismus (mezi reformací a humanismus však neklade automatické rovnítko) a dále formování a svízelné prosazování se státu a jeho podoby, včetně nauk jej opravňujících. Svě pole působnosti autor faktograficky rozprostírá od dynastických bojů mezi Habsburky a rodem Valois, vyhnaní Židů ze Španělska a Portugalska, válek v Itálii, válek křesťanského světa s Turky, až po

Dokončení na str. 4



Děti ve Šternberku práce v KVAKU baví

Hudební podvečer u sv. Mikuláše

Dokončení ze str. 1

Happy Day Quintet, jehož uměleckou vedoucí je Dita Hořínková, má také zkušenosti s vystupováním na různých významných akcích. Letos na podzim jsou přivzváni ke spolupráci na dobročinné akci Paraple. Sbormistr Lou De La Rosa se představil se sborem West Halley Masterwork Chorale z USA. Jejich uměleckým cílem je interpretace každého díla s maximální přesností a duševním prožitkem, což se jim na tomto festivalu při tak výborné akustice povedlo. Závěr krásného odpočinkového podvečera ukončilo předání květin a diplomů vedoucím účinkujících sborů z rukou předsedy rady starších Prahy 1 - Staré Město ing. Karla Rauše. Slavnostní zakončení festivalu patřilo varhaníkovi Bohumilu Rabasovi, který doprovodil všechny přítomné při společné písni Jezu Kriste, štědrý kněže.

Poděkování patří vedoucímu organizátorovi Marku Vávrovi, všem, kteří s přípravou této akce vypomohli, a pěveckým sborům, že přijely svým zpěvem potěšit posluchače. Největší dík však patří náboženské obci Praha 1 - Staré Město, díky jejímuž nemalému finančnímu příspěvku, který činil okolo 70 tisíc, a poskytnutí prostor mohl tento festival proběhnout. Do dalšího roku přejeme všem mnoho síly, pile, ochoty a podpory.

Hana Rohličková

Klub KVAK ve Šternberku

Od října roku 2005 jsme na šternberské faře otevřeli Klub volnočasových aktivit křesťanských ve Šternberku, zkratkou KVAK. Děti prvního stupně jsme oslovili osobně na dvou zdejších základních školách a kromě nepovinného kroužku - Povídání nad Biblí (výuka náboženství ve škole) jsme nabídli i možnost docházet na faru k výtvarným kroužkům Duhová kulička a Pastelka. Nejvíce dětí se přihlásilo na výtvarný kroužek, ale skutečných zájemců zůstalo zprvu šest. Další 2 - 3 děti se k nám přidaly v průběhu roku na základě stálé nabídky kroužků na nástěnce fary. Po celý rok jsme se učili nové výtvarné techniky, oblíbené malování na sklo, skládali jsme nejen zvířátka z papíru, kombinovali různé materiály do jednoho obrázku, experimentovali s kaňkami a moc si oblíbili práci se samoschnoucí hlinou a spoustu jiných činností. Kroužek se stal velice oblíbeným, děti mezi sebou našly nové přátele. Na konci školního roku si naposledy namalovat a vyzvednout "vysvědčení" přišlo 9 dětí. Šest z nich navštěvovalo zároveň i Povídání nad Biblí na svých základních školách. Alternativou pro starší žáky druhého stupně ZŠ je kroužek Pastelka. I přes malý počet účastnic se setkání konala pravidelně. Vyzkoušely jsme náročnější výtvarné, rukodělné i sebezpoznávací techniky.

Na dvou místních základních školách ze tří, jejichž ředitelé nám vyšli vstříc, stejně tak probíhalo celý rok Povídání nad Biblí určené pro 1. stupeň ZŠ. Děti kromě poslechu srozumitelně podaných biblických příběhů měly možnost slyšené příběhy malovat i hrát hry. Celkově se tohoto kroužku pravidelně účastnilo 6 dětí z obou škol. Poptávka po výuce náboženství je zde právě tak malá proto, že na všech třech místních ZŠ již několikátým rokem vyučují náboženství římskokatolictví katecheté.

Poslední naší nabízenou aktivitou v rámci klubu volnočasových aktivit pro děti jsou Setkání mládeže, která probíhala vždy po kroužku Pastelka se stejnými účastnicemi. Mimo probírané biblické dějepisy a povídání si nad aktuálními otázkami světa z pozice víry, se učíme i nové křesťanské písničky z kytarou. Při slavnostních bohoslužbách o Vánocích, Velikonocích apod. s nimi vystupujeme v rámci bohoslužeb.

Do budoucna bychom rádi nabídli kroužku ještě více rozšířili např. kavárničkou pro seniory, dopoledním klubem pro maminky s dětmi, který tu ve městě citelně chybí, divadelním kroužkem i výtvarnými aktivitami pro tvořivou veřejnost, v čemž nás nyní brzdí nutné rekonstrukce a opravy. Věříme však, že to nejsou nepřekonatelné překážky.

Vás, čtenáře, pak prosíme o přímělné modlitby nejen za naše šternberské aktivity, ale i za aktivity všech farářů nebo pastoračních asistentů, kteří se specializují na práci s dětmi, mládeží, seniory či potřebnými lidmi v podobných aktivitách.

Lucie Kašpárková, DiS., pastorační asistentka NO Šternberk

"ZBLÍŽENIE" TROCHA INAK

Ak sa má niekto zblížovať, musí byť najskôr odcudzený. V našom projekte išlo o odcudzenie tých, ktorí stoja na okraji spoločnosti z ekonomických dôvodov alebo z dôvodov farby pleti. Je nepopierateľné, že sociálne postavenie človeka nielen určuje ale ho aj zásadne ovplyvňuje. Náš ojedinelý projekt bol postavený práve na tomto zblížení kultúry, zvykov, aby rozdiely týchto spoločností čo najviac eliminoval. Církev československá husitská zastúpená autorom projektu ThMgr. Rastislavom Mišurou umožnila deťom, ktoré navštevovali napr. evanjelické náboženstvo či etiku, aby sa na spoločnom podujatí zblížili a na svojom vlastnom chovaní osvedčili, že je možné hrou priniesť istý poriadok či návyky, ktoré si mladý človek osvojí a odnesie do bežného života. Spolupráca nášho duchovného so Špeciálnou základnou školou v Martine priniesla výsledky.

Prostriedky na celé toto podujatie zabezpečila Církev československá husitská tak, že požiadala o dotáciu sekciu Ekumenickej rady v Slo-

venskej republike Okružly stôl. Celé podujatie stálo 185 065,- Sk, z toho grant bol 130 400,- a zvyšok bol z prostriedkov cirkvi. Cieľom projektu bolo tiež zblíženie rôznych náboženstiev, životných štýlov a resocializácia detí zo sociálne znevý-

POUŤ DO SÁZAVSKÉHO KLÁŠTERA LETOS VEDLI...

Dokončení ze str. 1
papírnictví Krejza Praha měly děti nejen vše potřebné k malování, ale i ceny, které obdržely společně s diplomem s vyobrazením Cyrila a Metoděje. (A to se už ani nedostalo na skládačky Cyrila a Metoděje a opata Prokopa, které připravila Vladka Poupová, takže se mohou děti těšit na příště!)

Cyriil, Metoděj a též opat Prokop čekali děti též v tajemném lese v Čertově brázdě, kde soutěžily o medaile rovněž zobrazujícími Cyrila a Metoděje. Dětem (ale i hercům!) se lesní hry moc líbily, jen je nám moc líto, že skupina dětí z Čáslavi tajemný les ne našla!

Satisfakcí jim snad byla odpolední pohádka O zakleté princezně v podání divadla Studna, která rozesmála i mnoho dospělých. Nasazení herců provázené mnoha převleky, jejich střídání s loutkami, vtipné rekvizity včetně chůd zvedaly děti ze židliček a nutily je povzbuzovat tu kterou postavu.

Na protějším pódiu se již mezitím připravovala folkrocková skupina Oboroh, která mimo jiné uvedla i několik zhudebněných žalmů. Frontman skupiny Slávek Klecandr na Sázavě vystoupil nedávno, tak jako i v jiných našich náboženských obcích, se svým sólovým programem. Na naši pouť přijel ale s celou kapelou, což pocítily ruce většinou právě těchto hudebníků (sekce nosičů břemen se totiž najed-

nou zúžila jen na dva siláky – Františka Brynychy a Zdeňka Břeně, kteří obětavě pomáhali nosit techniku nejen Oborohu ale i Žalmanovi, včetně židlí, za což jim patří naše velké díky!). Hudebníci se nejprve zdráhali vytáhnout své nástroje z obalů, neb na obloze se honily černé mraky, ale optimismus všem vléval bývalý člen Poutníků, pan Linhárek, tč. producent skupiny Žalman a spol., který s úsměvem říkal: To se jen tak zdá, že bude pršet, vy tam nevidíte, ale za zdí (míněno klášterní), odkud my jsme přijeli (přijeli právě ze Slovenska), už je modro! A měl pravdu, bez jediné kapky deště se uskutečnily oba koncerty, Oborohu i Žalmana a spol. Měla jsem možnost s Pavlem Lohonkou Žalmanem chvíli hovořit a ejhle, on je také husita! A stejně tak i pan Linhárek. To se člověk diví, kde všude na husity narazí, aniž by to tušil! (Ale je to asi spíše má neznalost. Na jihu Čech je to věc nejspíš známá, vždyť Žalman hrával s naší duchovní Lídou v Minesengrech a prý jí nyní hrává občas i v kostele!) Po několika Žalmanových přidávcích se převážně naši věřící přesunuli do krypty klášterního kostela k závěrečné meditaci a modlitbě pod vedením duchovního místní římskokatolické farnosti otce Františka a duchovní naší církve sestry Olgy Rajnoškové. Tak se skončil 6. ročník Pouti ČČSH na Sázavě. Poděkování všem, kteří se

A tak bych přál všem setkáním, jak pracovním tak modlitebním, aby tato slova zněla v srdcích všech. Abychom se přestali spoléhat jenom na sebe, svůj rozum a vůli. Vždyť Ježíš přišel na svět nejen vykoupit naše viny, ale také ukázat nám cestu a podpořit nás. Přejí všem věřícím této církve, náboženským obcím, vikariátům i diecézím, aby se vždy a za všech okolností obraceli ke Kristu, bez něhož nejsme nic.

Jiří Rada
vikariátní kazatel

Výučba německého jazyka

Dňa 29. 6. 2006 sa skončil už druhý ročník výučby německého jazyka v bratislavské diecézi. Lektorkou je Zuzanka Hudecová, dcera naší farničky a frekventantmi sú všetci, ktorí sa chcú trochu zdokonalit' v nemeckom jazyku, alebo si chcú svoje doterajšie vedomosti "oprášit". Pri podpísaní vysvedčení sa náš brat biskup pozastavil nad skutočnosťou, že každý absolvoval za 1.

„Môžeme však my za to, že sme takí dobrí?“

DR Bratislava

Bohoslužby na Krakovci

Výročí upálení Jana Husa si připomněli 5. července odpoledne i návštěvníci hradu Krakovec na bohoslužbách, pořádaných berounským vikariátem.

Hrad vystavěný kolem roku 1380 byl posledním Husovým útočištěm před jeho cestou na kostnický koncil. Známy se stal také díky filmařům, kteří zde například natáčeli snímky

jí účastnili – poutníkům, organizátorům, účinkujícím, dobrovolníkům, dále těm, kteří ji umožnili – Správě zámku Sázava a speciálně kastelánce Slávce Matoušové. Zvláštní dík patří náboženské obci Praha 1 – Staré Město, která opět vypravila na své náklady na Sázavu a zpět autobus. Za finanční podporu děkujeme ministerstvu kultury ČR, ústřední radě ČČSH, pražské diecézi, městu Sázava, za mediální podporu časopisu Husita, Benešovskému deníku, rádiu Proglas a televizi NOE. A vy se můžete díky rodině Babických těšit na reportáž o pouti v Křesťanském magazínu z Ostravy 23. července – doufejme!

Hana Tonzarová,
hlavní koordinátorka pouti

P. S. Ještě dva týdny máte možnost v Sázavském klášteře a ve Sboru opata Prokopa zhlédnout výstavy dětských kreseb ze soutěží, které jsme v posledním půlroce pořádali. Jedná se o práce z dětské výtvarné soutěže, kterou jsme vyhlásili k 3. slavnostnímu výročí naší putovní výstavy Stále živá historie pod názvem Mistr Jan Hus na počátku tohoto církevního roku v Ústí nad Labem, a druhá větší výstava pochází z děl zasláných do soutěže, kterou jsme vyhlásili počátkem občanského roku ke 40. mezinárodnímu dni proti rasismu pod názvem Žijeme všichni na jedné zemi.

Ať žijí duchové či Princ a Večernice. Tradice krakoveckých církevních poutí vznikla v roce 1921, přerušil ji ale nacistický a poté i komunistický režim. Pout' na zřícenině, opuštěnou po požáru v roce 1783, se znovu uskutečnila až v roce 1991 zásluhou naší církve.

(red)

NAŠE RECENZE

Dokončení ze str. 3

hospodářské a kulturní dopady objevu Nového světa.

Zajímavá je také kapitola o reformaci a protireformaci. Autor je nevnímá jako pouhý sterilní ideový střet, ale i jako někde pragmatický konflikt o podobu instituce, o vymezení člověka, o myšlenky s přímým dopadem na konkrétní lidský život. Zabývá se i podobou misie, interpretace Písma a místní charakteristikou specifikací náboženství, kupříkladu španělského katolicismu.

Kniha obsahuje také přehled důležitých chronologických mezníků, seznam významných světských vládců a papežů 16. století a také genealogické stromy rodu Habsburků a Valois. Z příložených map je potom nejzajímavější popis místního šíření a vlivu reformace v Německu, s přihlédnutím k teologické rozdílnosti mezi lutherány, švýcarským typem reformace a ostatními.

Pro českého čtenáře je kniha místy diskutabilní, mnohde však velice neotřelým a čtivým přiblížením světa 16. století.

Jan Rokyta

KALENDARIUM – ČERVENEC

17. 7. 1876 - Narodil se v Plzni **Kamil Krofta** (+ 16. 8. 1945 v Praze) - historik, diplomat a politik, znalec českých i evropských dějin a uznávaný odborník v oblasti dějin náboženství. Roku 1919 byl jmenován profesorem na Karlově univerzitě, v témže roce nastoupil do diplomatických služeb. V roce 1936 převzal po E. Benešovi křeslo ministra zahraničí a tuto funkci zastával do roku 1938. Za okupace se zapojil do domácího odboje. Roku 1944 byl zatčen a vězněn na Pankráci a v Terezíně. Zemřel na útrapy věznění nedlouho po osvobození a návratu z internace. Ve vědecké činnosti se Krofta soustředil především na otázky české náboženské reformace. Pozornost věnoval politice kurie a církevní správě v husitských i pohusitských Čechách, ale neopominul ani dobu před- a pobělohorskou - mimo jiné jako první vydal přesný text listiny proslulého Rudolfova majestátu z roku 1609. Na počátku okupace vydal odvážnou obranu československé zahraniční politiky *Z dob naší první republiky* (1939) a obranou proti germanizaci a snahou o pozdvižení sebevědomí zdeptaného národa byla kniha *Nesmrtelný národ* (1940). Jeho souhrnné zpracování národních dějin *Malé dějiny Československa* vyšlo až posmrtně (1946).

17. 7. 1996 - Vládní koalice podepsala dodatek koaliční dohody, podle něhož stát navrátí Římskokatolické církvi 175 tisíc ha lesů, zajistí nekatolickým církvím možnost existence a bude směřovat k odluce církvi od státu.

18. 7. 1941 - V Londýně došlo k podpisu úmluvy mezi emigrační československou vládou a SSSR (zásadní přelom způsoben vstupem SSSR do války 22. června 1941). Smlouva obsahovala souhlas obou vlád k výměně vyslanců a závazek vzájemné podpory ve válce proti Německu. Sovětská strana v ní souhlasila s formováním československé zahraniční vojenské jednotky v SSSR. Britská vláda uznala definitivně československou vládu v zahraničí; 31. července provedla předběžné uznání vláda USA.

19. 7. 1921 - Národní shromáždění přijalo zákon o tzv. gentském systému podpor v nezaměstnanosti (poskytování podpor bylo přeneseno na odbory).

20. 7. 1436 - Císař Zikmund schválil požadavky "české strany" jako předpoklad jeho uznání za českého krále: 1. Respektování nově vzniklé situace (nebude navrácen zabraný majetek církevní ani královský a budou příznány zvýšené stavovské nároky); 2. Vyloučení cizinců ze zemských úřadů a zákaz návratu uprchlých patriciů; 3. Návrat Moravy do zemí Koruny české; 4. Uznání kompaktní, jež se stala zemským zákonem.

23. 7. 1871 - V monarchii byl zaveden jednotný metrický systém délkových, plošných a objemových měr a decimální soustava vah. Dne 20. května 1875 podepsalo Rakousko společně s dalšími 17 státy mezinárodní konvenci o metru a od 1. ledna následujícího roku začala výhradně platit metrická soustava. V souvislosti s tím byla od roku 1871 prováděna normalizace průmyslových výrobků a stavebních hmot.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

VZKŘÍŠENÍ DCERY JAIROVY

I	C	Í	N	D	E	Č	U	T	P	R	S
A	Z	D	Ě	Š	E	N	Í	C	S	P	Z
V	P	O	K	O	J	I	V	Á	Í	T	Á
S	Y	N	A	G	Ó	G	A	N	L	I	S
T	K	D	O	Í	A	R	E	A	A	S	T
A	A	M	Á	R	Í	V	U	V	V	Í	U
Ň	Ý	N	E	V	A	T	S	D	E	Ř	P
Š	Š	C	E	R	A	Č	O	O	A	K	Á
Í	D	A	D	Ž	Ď	T	Á	E	T	Z	N
Ž	S	Z	T	O	Y	T	A	L	C	V	V
E	U	Ň	L	K	Í	S	O	R	P	U	A
J	A	I	R	O	S	U	R	Z	O	R	

dcera, dotyk, dvanáct, Jairo, Ježíš, kdo, loď, Pán, pláč, prosí, představený, rozruch, ruce, síla, sotva, spí, synagoga, šat, učedníci, uzdravení, víra, v pokoji, vstaň, vydávat, vzadu, vzkřísit, zástup, zděšení, žena

(Řešení z minulého čísla: Doufat v Hospodina)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz